

Δικάσιμος 10-9-2007
Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης
Κατά

8956

8-11-07

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 18 Ν. 2121/1993 όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 14 Ν. 2094/2002, εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου, χρησιμοποιούνται μέσα, όπως πλην των άλλων συσκευές ήχου ή εικόνας, φωτοτυπικά μηχανήματα ή χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. Για την περίπτωση του χαρτιού, κατάλληλου για φωτοτυπίες, η εύλογη αμοιβή ορίζεται σε 4%. Ο υπολογισμός γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο ή τη χονδρική ή τη λιανική πώληση. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους παραγωγούς ή εισαγωγείς ή εμπόρους των αντικειμένων αυτών και εισπράττεται από τους Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης που καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία δικαιούχων, οι οποίοι επιλέγουν τον οφειλέτη. Κάθε τέτοιος οργανισμός έχει το δικαίωμα να ζητήσει από οποιοδήποτε οφειλέτη να δηλώσει εγγράφως κατά το Ν. 1599/1986 προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ) τη συνολική αξία των τεχνικών μέσων, που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή έργου, τα οποία εισήγαγε ή πώλησε και ότι αυτή είναι πράγματι η αξία χωρίς καμμία απόκρυψη. Μέσα σε ένα μήνα από την κοινοποίηση της προσκλήσεως, ο οφειλέτης οφείλει να υποβάλει την παραπάνω δήλωση και αν δεν συμμορφωθεί, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων διατάσσει την άμεση εκ μέρους του υποβολή της υπεύθυνης δήλωσης και την καταδίκη του σε χρηματική ποινή υπέρ του αιτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, από 1.000.000, μέχρι 10.000.000 δραχμών (ή 2.934 ευρώ έως 29.347 ευρώ), για την περίπτωση μη συμμορφώσεώς του. Εξάλλου, το άρθρο 54 Παρ 1 του ίδιου νόμου ορίζει ότι οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης την προστασία και διαχείριση του περιουσιακού τους δικαιώματος και η ανάθεση μπορεί να γίνει με την παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας, ενώ στο άρθρο 55 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι οι Οργανισμοί αυτοί έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες: 1) να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπει το άρθρο 18 παρ 3 του άνω νόμου, 2) να προβαίνουν σε κάθε διοικητική, δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δημιουργών ή των δικαιούχων τους, να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές, 3) να λαμβάνουν κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και την κατανομή των εισπραττομένων ποσών. Ο οργανισμός εισπράττει το σύνολο των ποσών που αντιστοιχεί στην

κατηγορία των δικαιούχων για την οποία ενεργεί και το διανέμει στους δικαιούχους που του έχουν εμπιστευθεί τη διαχείριση. Σε περίπτωση υπέρξεως περισσοτέρων του ενός οργανισμού για την ίδια κατηγορία δικαιούχων, το ποσό που πρέπει να καταβληθεί, διανέμεται μεταξύ τους, κατ'αναλογία της αντιπροσωπευτικότητας του καθενός. Από τις πιο πάνω διατάξεις προκύπτει ότι η θέσπιση της εύλογης αμοιβής υπέρ των δημιουργών έγινε ως αντιστάθμισμα του επιτρεπτού της αναπαραγωγής πνευματικών έργων για ιδιωτική χρήση, χωρίς την άδειά τους. Το αντιστάθμισμα αυτό κρίθηκε αναγκαίο, καθόσον η χρήση των σύγχρονων τεχνικών μέσων παρέχει απεριόριστη δυνατότητα αναπαραγωγής, είτε υπό ηλεκτρονική – ψηφιακή μορφή, είτε υπό μορφή εκτυπώσεως σε χαρτί, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα παρακολούθησής, ελέγχου και εισπράξεως της αμοιβής των δημιουργών.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την ένδικη αίτηση ο αιτών Οργανισμός, που έχει συσταθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 παρ 4 Ν. 2121/1993, ιστορεί ότι έχει ως μέλη θεατρικούς συγγραφείς, οι οποίοι έχουν μεταβιβάσει σ'αυτόν καταπιστευτικά το δικαίωμα εισπραξης εύλογης αμοιβής που ορίζει το άρθρο 187 παρ 3 Ν. 2121/1993 και ότι η καθής που εισάγει και εμπορεύεται κατάλληλο χαρτί για φωτοτυπίες, δεν έχει υποβάλλει μέσα στην ταχθείσα προθεσμία τη δήλωση που προβλέπει η διάταξη του άρθρου 18 παρ 6, 7 Ν. 2121/1993, μολονότι προσκλήθηκε προς τούτο από τον αιτούντα με την από 28-6-2006 εξώδικη δήλωση, με την οποία κλήθηκε να καταβάλει την εύλογη αμοιβή που προβλέπει η παράγραφος 3 του άρθρου 18 του πιο πάνω νόμου και να υποβάλει, μέσα σε ένα μήνα υπεύθυνη δήλωση περί συνολικής αξίας του κατάλληλου για φωτοτυπίες χαρτιού που διέθεσε από 4-3-1993 έως 31-12-1998. Ακολούθως ζητεί να υποχρεωθεί η καθής να υποβάλει αμέσως στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησία (ΟΠΙ) την παραπάνω υπεύθυνη δήλωση και σε περίπτωση μη συμμορφώσεώς της να καταδικασθεί σε χρηματική ποινή 29.347 ευρώ, υπέρ του αιτούντος. Μ'αυτό το περιεχόμενο η αίτηση, που αρμοδίως και παραδεκτώς φέρεται για να συζητηθεί κατά την προκειμένη τακτική ειδική διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με την επιταγή του άρθρου 18 παρ 6 Ν 2121/1993, είναι νόμιμη και πλήρως ορισμένη, απορριπτομένων των εναντίων ισχυρισμών της καθής. Στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 18, 54, 55, του Ν 2121/1993 « Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί με το άρθρο 10 παρ 33 Ν. 3207/2003. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν.

Από την εκτίμηση της ένορκου καταθέσεως του μάρτυρος του αιτούντος Αριστείδη Πετρόπουλου, που εξετάσθηκε στο ακροατήριο και τα προσκομιζόμενα έγγραφα πιθανολογούνται τα ακόλουθα: Ο αιτών είναι αστικός μη κερδοσκοπικός οργανισμός με μέλη θεατρικούς συγγραφείς και μεταφραστές που συστήθηκε με την υπ'αριθμ 5/2002 Πράξη του

Ειρηνοδικείου Αθηνών, καταχωρήθηκε στο οικείο Μητρώο Συνεταιρισμών και εγκρίθηκε η λειτουργία του με την υπ' αριθμ ΥΠΠΟ/7863/29-8-2002 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε νομίμως στην Εφημερίδα Κυβερνήσεως. Τα μέλη του έχουν αναθέσει σ' αυτόν με καταπιστευτικές μεταβιβάσεις τις εξουσίες διαχείρισης του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους με σκοπό την προστασία του δικαιώματός τους και την είσπραξη των αμοιβών που προβλέπει ο νόμος, προκειμένου αυτή να διανεμηθεί στα μέλη του. Η καθής η αίτηση πλην των άλλων δραστηριοτήτων, εισάγει και εμπορεύεται χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπία ήτοι τεχνικό μέσο πρόσφορο για την αναπαραγωγή εικόνας και κατά συνέπεια και πνευματικών έργων θεατρικών και μουσικοθεατρικών. Ο αιτών με την από 28-6-2006 εξώδικη δήλωση – πρόσκληση που επιδόθηκε στην καθής στις 13-7-2006 (βλ την υπ' αριθμ 511B/13-7-2006 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας διορισμένης στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ασημίνας Συνέλλη) κάλεσε την τελευταία, με την ιδιότητα της εισαγωγέως – εμπόρου χαρτιού και ως εκ τούτου οφειλέτρια, για την καταβολή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 παρ 3 Ν 2121/1993, όπως εντός προθεσμίας ενός μηνός από την παραλαβή της εξωδίκου, υποβάλλει σύμφωνα με το άρθρο 18 παρ 4 του πιο πάνω νόμου υπεύθυνη δήλωση, η οποία να υπογράφεται από τον κατά το καταστατικό νόμιμο εκπρόσωπό της, και να αναφέρει τη συνολική αξία του χαρτιού καταλλήλου για φωτοτυπία, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και αυτό που πωλείται σε διαστάσεις Α0, Α1, Α2, Α3, Α4 Β5, Β4, Β3 ή σε ρολά 24, 35, 50, 60 ιντσών, επιχρισμένου ή μη, με βάρος 60-270 γραμμαρίων ανά τετραγωνικό μέτρο, που διέθεσε χονδρικώς αυτή κατά τα χρονικά διαστήματα από 1-1-1999 μέχρι 31-12-1999, από 1-1-2000 μέχρι 31-12-2000, από 1-1-2001 μέχρι 31-12-2001, από 1-1-2002 μέχρι 9-9-2002. Παράλληλα κάλεσε αυτή να δηλώσει ότι η αναφερόμενη στη δήλωσή της (που ζητείται να υποβάλει) αξία είναι πράγματι η συνολική, χωρίς καμία απόκρυψη. Η καθής δεν ανταποκρίθηκε στην εξώδικη αυτή πρόσκληση, μολονότι παρήλθε η ταχθείσα προθεσμία, ούτε κατέβαλε την αιτούμενη από τον αιτούντα εύλογη αμοιβή. Προς δικαιολόγηση της άρνησής της επικαλείται το γεγονός ότι κατά το ως άνω χρονικό διάστημα δεν διέθεσε χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες. Ο ισχυρισμός αυτός όμως και αληθής υποτιθέμενος δεν είναι ικανός να ελευθερώσει την καθής από την προβλεπόμενη από την παράγραφο 4 του άρθρου 18 του Ν. 2121/1993 υποχρέωσή της, αφού ο ισχυρισμός αυτός συνιστά ακριβώς το περιεχόμενο της υποβλητέας προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας, δήλωσης κατά το Ν. 1599/1986, με την οποία η καθής και συγκεκριμένα ο νόμιμος εκπρόσωπός αυτής θα αναλάβει και την ευθύνη της αλήθειας ή αναλήθειας του ισχυρισμού αυτού, χωρίς απόκρυψη.

Περαιτέρω ισχυρίζεται ότι δεν υποχρεούται στην υποβολή δηλώσεως γιατί το εισαγόμενο από αυτήν χαρτί διοχετεύεται κατά το μέγιστο μέρος σε δημόσιους οργανισμούς, επιχειρήσεις και καταστήματα – τελικούς καταναλωτές και δεν χρησιμοποιείται για την αναπαραγωγή πνευματικών έργων. Ο ισχυρισμός αυτός ελέγχεται ως νόμο αβάσιμος, γιατί όπως αναμφισβητήτως προκύπτει από τη γραμματική διατύπωση του Ν. 2121/1993 (άρθρο 18 παρ 3) για την νομική θεμελίωση της υποχρεώσεως υποβολής της αιτούμενης δηλώσεως αρκεί και μόνο η δυνατότητα χρησιμοποίησης του πρόπεριγραφόμενου χαρτιού για την αναπαραγωγή πνευματικών έργων, δυνατότητα που δεν αμφισβητείται ότι υφίσταται. Επομένως ο συναφής ισχυρισμός, δεν απαλλάσσει αυτή (καθής) από την πιο πάνω υποχρέωσή της, αφού ο νόμος δεν απαιτεί διαπιστωμένη χρησιμοποίησή τους για το σκοπό αυτό, διαπίστωση, άλλωστε, που θα ήταν και πρακτικώς ανέφικτη. Τέλος, η καθής προβάλλει και τους ακόλουθους ισχυρισμούς : 1) ότι η ένδικη αξίωση του αιτούντος είναι απαράδεκτη γιατί έπρεπε να ασκηθεί από κοινού και με τους άλλους τρεις Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης, τους οποίους δεν κατονομάζει, μεταξύ των οποίων υφίσταται κοινωνία δικαιώματος, με αποτέλεσμα στη συνέχεια να υφίσταται κίνδυνος να στραφεί εναντίον της και άλλος δικαιούχος Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης (ΟΣΔ), 2) "ότι οι διατάξεις που θεμελιώνουν τη νομιμότητα της ένδικης αίτησης (18 παρ 3, 4, 6 ν. 2121/19930 έρχονται σε αντίφαση με τα άρθρα 4 παρ 1 και 5 1 του Συντάγματος που καθιερώνουν την αρχή της ισότητας των Ελλήνων απέναντι στο νόμο και στην αρχή της οικονομικής ελευθερίας και συμμετοχής στην οικονομική ζωή αντίστοιχα, αφετέρου δε με τις διατάξεις του Κοινοτικού Δικαίου και ειδικότερα το άρθρο 28 της Συνθήκης ΕΚ σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 5 της Οδηγίας 29/2001 ΕΚ και 3) Ότι ο αιτών ασκεί καταχρηστικά το δικαίωμά του καθόσον : α) παρήλθε μεγάλο χρονικό διάστημα από τη θέση σε ισχύ του Ν 2121/1993 μέχρι την άσκηση της ένδικης αξίωσης με συνέπεια να δημιουργηθεί στην καθής η πεποίθηση ότι ο αιτών δεν σκόπευε να ασκήσει το δικαίωμά του, β) στη δεδομένη χρονική στιγμή που ασκείται το δικαίωμα, η καθής βρίσκεται σε οικονομική αδυναμία να εισπράξει αναδρομικά με τη θεμιτή μέθοδο της μετακύλισης προς τους τελικούς καταναλωτές, την εύλογη αμοιβή που θα καταβάλει στον αιτούντα, γ) ο αιτών Οργανισμός προέβη σε αυθαίρετη επιλογή, χωρίς την εφαρμογή κάποιου ενιαίου κριτηρίου, ορισμένων μόνο περίπου 25, από τις διακόσιες (200) περίπου ομοειδείς επιχειρήσεις, προς είσπραξη αμοιβής, γεγονός που δημιουργεί άνιση μεταχείριση, δεδομένου μάλιστα, ότι για ορισμένες επιχειρήσεις ο αιτών προέβη σε άφεση του μεγαλύτερου μέρους των χρεών τους και δ) η αδυναμία του ΟΣΔ να επιβάλουν την καθολική εφαρμογή του νόμου σε όλες τις επιχειρήσεις και η αυθαίρετη επιλογή μερικών μόνον απ'αυτές, που

αποτελεί προϊόν μεταξύ τους συμφωνιών, νοθεύουν τον ελεύθερο ανταγωνισμό και έρχονται σε αντίθεση με το άρθρο 1 παρ 1 Ν. 703/1977. Εκτιμώμενοι και αξιολογούμενοι νομικά και ουσιαστικά οι ισχυρισμοί αυτοί από το δικαστήριο κρίνονται απορριπτέοι. Και ειδικότερα όσον αφορά α) τον πρώτο ισχυρισμό, κρίνεται μη νόμιμος, γιατί μεταξύ των τεσσάρων νόμιμα λειτουργούντων, κατά τις διατάξεις των άρθρων 54 και 55 Ν. 2121/1993, ΟΣΔ που είναι δικαιούχοι εύλογης αμοιβής υφίσταται εκ του νόμου κοινωνία δικαιώματος και επομένως η καταβολή της εύλογης αμοιβής γίνεται στο όνομα της κοινωνίας και οι περισσότεροι συνδικαιούχοι Οργανισμοί θα κατανεύουν το ποσοστό αυτό σύμφωνα με την από 14-7-2004 συμφωνία που ισχύει για τα έτη 2005 και 2006. Η τελική υποχρέωση της καθής εξαντλείται στην καταβολή προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ) ως εύλογης αμοιβής όλων των δικαιούχων και η κατανομή αυτής μεταξύ των επιμέρους δικαιούχων είναι ζήτημα που δεν αφορά την ίδια. Γι' αυτό ακριβώς το αίτημα της ένδικης αίτησης είναι η υποβολή της προβλεπόμενης δήλωσης όχι στον αιτούντα Οργανισμό αλλά προς τον ΟΠΙ β) ο δεύτερος ισχυρισμός είναι απορριπτέος, γιατί η θέσπιση της υποχρέωσης καταβολής εύλογης αποζημίωσης στους πνευματικούς δημιουργούς ή δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων από την αναπαραγωγή των έργων τους (στα πλαίσια βέβαια της αρχής της αναλογικότητας) υπαγορεύθηκε από λόγους προστασίας νομίμων συμφερόντων αυτών και δεν αντιβαίνει στις συνταγματικές αρχές της ισότητας και της οικονομικής ελευθερίας, όπως υποστηρίζει η καθής, αλλά τουναντίον, διάφορη εκδοχή θα οδηγούσε στο άτοπο, να είναι επιτρεπτή, και πρακτικώς εφικτή οικονομική εκμετάλλευση των πνευματικών έργων συγκεκριμένων ατόμων από τρίτους ενδιαφερομένους, ξένους προς το έργο, αποτέλεσμα που είναι ευθέως αντίθετο με το περιεχόμενο του απολύτου δικαιώματος (περιουσιακού και ηθικού) του δημιουργού επί του έργου του. Αλλά ούτε στο άρθρο 28 της Συνθήκης ΕΚ αντίκειται η ρύθμιση του νόμου, όπως υποστηρίζει η καθής, αφού εναρμονίζεται πλήρως με το άρθρο 30 της συνθήκης που προστατεύει ρητώς την πνευματική ιδιοκτησία. Ωσαύτως εναρμονίζεται πλήρως με την οδηγία 29/2001 ΕΚ που στοχεύει σε «υψηλό» επίπεδο προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, την οποία μάλιστα αναγνωρίζει ως ανυπόστατο μέρος της ιδιοκτησίας, οι δε παρεκκλίσεις και οι περιορισμοί που θέτουν οι παράγραφοι 2, 3 και 4 του άρθρου 5 της εν λόγω Οδηγίας, τίθενται μόνο και μόνο προς το δημόσιο συμφέρον χάριν της μάθησης και του πολιτισμού για λόγους εκπαίδευσης και διδασκαλίας, για τους οποίους δεν πρόκειται στην προκειμένη περίπτωση εισαγωγής χαρτιού και γ) Μη νόμιμος κρίνεται και ο τρίτος ισχυρισμός της καθής γιατί η παρέλευση και μόνο ικανού χρόνου από τη δημοσίευση του Ν. 2121/1993 μέχρι την άσκηση της ένδικης αξίωσης

του αιτούντος όχι μόνο δεν είναι αντίθετη με τις αρχές της διατάξεως του άρθρου 281 ΑΚ , αλλά δικαιολογείται πλήρως από το γεγονός ότι ο αιτών μόλις το έτος 2002 άρχισε να λειτουργεί, ενώ , εξάλλου, μόνη η αδράνεια ασκήσεως του δικαιώματος επί τόσο χρόνο χωρίς η καθής να επικαλείται άλλες περιστάσεις που να δικαιολογούν τη δημιουργία αντίθετης πεποίθησης σε αυτή, δεν αρκούν για να καταστήσουν καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματος (ΟΛΑΠ 7/2002 ΕλλΔνη 43, 681), έστω και αν τούτο είχε ως αποτέλεσμα να μην είναι πλέον σε θέση η τελευταία να εισπράξει από τους τελικούς καταναλωτές την εκ μέρους της εύλογη αμοιβή, αφού ο νόμος είχε ήδη τεθεί σε ισχύ από το έτος 1993 και μετακύλιση η μη της αποζημιώσεως στους καταναλωτές είναι επιχειρηματική της ίδιας. Τέλος, ως προς τα δύο τελευταία σκέλη του ισχυρισμού, δεν πιθανολογήθηκε ότι οι συμβιβαστικές και κατά συνέπεια (με υποχωρήσεις – 871 ΑΚ) ευνοϊκότερες συμφωνίες με άλλες ομοειδείς επιχειρήσεις , που έχει συνάψει ο αιτών, εμπίπτουν στην έννοια του άρθρου 281 ΑΚ, αφού η καθής δεν επεδίωξε τέτοιου είδους συμφωνίες, αρνούμενη την οφειλή της, ενώ οι άλλες επιχειρήσεις αποδέχθηκαν την οφειλή τους, το γεγονός ότι υφίστανται και άλλες μικρότερες επιχειρήσεις κατά των οποίων δεν έχει στραφεί ακόμα ο αιτών, δεν παρέχει σ'αυτήν δικαίωμα συμμορφώσεώς της στο νόμο, αλλ'ούτε νόθευση του ελεύθερου ανταγωνισμού, αφού δικαιολογείται επαρκώς από τον ίδιο το νόμο. Η καθής ισχυρίζεται ότι ο αιτών δεν μπορεί να ζητεί την υποβολή υπεύθυνης δήλωσης για τα έτη 1999 έως και 2001 , δεδομένου ότι οποιαδήποτε αξίωση που τυχόν έχει αυτός εναντίον της παραγράφηκε. Η ένσταση αυτή περί πενταετούς παραγραφής (άρθρο 250ΑΚ), που προέβαλε η τελευταία προφορικά στο ακροατήριο, είναι ανεξαρτήτως της αοριστίας της ,καθόσον η καθής δεν προσδιορίζει την υποπερίπτωση, στην οποία, αυτή (ένσταση) εντάσσεται ούτε άλλωστε αναφέρει κανένα στοιχείο, ικανό να θεμελιώσει το βάσιμο της σχετικής ένστασης, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη, διότι:σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου 250ΑΚ, υπάγονται στην πενταετή παραγραφή οι αξιώσεις «εκείνων, που χωρίς να ανήκουν στον αρ. 1, ασκούν κατ'επάγγελμα την επιμέλεια ξένων υποθέσεων ή την παροχή υπηρεσιών, για τις αμοιβές και τις δαπάνες τους».Όπως γίνεται δεκτό, στην περίπτωση αυτή υπάγονται αξιώσεις των αρχιτεκτόνων, των μεσιτών (κατ'επάγγελμα επιμέλεια ξένων υποθέσεων) ή των καλλιτεχνών (παροχή υπηρεσιών) (βλ. Γεωργιάδη – Σταθόπουλο, Αστικός Κώδιξ, τόμος Ι, σελ 448) Η αξίωση όμως του αιτούντος δεν υπάγεται στο πραγματικό του άρθρου 250 παρ 5 ΑΚ για τους εξής λόγους: 1) Οι Οργανισμοί δεν ασκούν κατ'επάγγελμα την επιμέλεια ξένων υποθέσεων, όπως τούτο προκύπτει τόσο από το σκοπό όσο και από το περιεχόμενο των συμβάσεων που έχουν υπογράψει με τα μέλη τους. . Τα μέλη του κάθε Οργανισμού έχουν αναθέσει σε κάθε Οργανισμό αντίστοιχα με

καταπιστευτική μεταβίβαση προς το σκοπό τη διαχείριση και την προστασία τους (άρθρο 54 παρ 3), τα περιουσιακά δικαιώματα που προβλέπονται από τις οικείες συμβάσεις ανάθεσης. Μεταξύ των δικαιωμάτων αυτών είναι και το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που οφείλεται σύμφωνα με το άρθρο 18 παρ 3 Ν. 2121/1993 για την ελεύθερη αναπαραγωγή των έργων του δικαιούχου για ιδιωτική χρήση που γίνεται με τεχνικά μέσα όπως φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπία και ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Κατά συνέπεια οι εν λόγω Οργανισμοί διαχειρίζονται και λαμβάνουν μέτρα προστασίας δικαιωμάτων, που τους έχουν μεταβιβασθεί για το σκοπό αυτό και δεν επιμελούνται ξένες υποθέσεις όπως αυτές του αρχιτέκτονα, μεσίτη, η ανάθεση των οποίων έχει ως βάση συμβάσεις εντολής. Η διαχείριση μάλιστα του δικαιώματος είσπραξης της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 Ν. 2121/1993, υπαγορεύεται από τον ίδιο το νόμο, ο οποίος επιβάλλει υποχρεωτικά, στην περίπτωση αυτή, την ανάθεση της διαχείρισης των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων σε Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης. 2) Επιπλέον στην προκειμένη περίπτωση, ο αιτών, με την ένδικη αίτηση ασκεί το δικαίωμα πληροφόρησής του έναντι της καθής, σε ό,τι αφορά τα στοιχεία από τα οποία συνάγεται η αξία των πωληθέντων τεχνικών συσκευών ή υλικών φορέων με βάση την οποία υπολογίζεται το ποσοστό της εύλογης αμοιβής του άρθρου 18 ν παρ 3. Η ικανοποίηση του παραπάνω δικαιώματος πληροφόρησης των Οργανισμών, με την υποβολή από τους οφειλέτες της σχετικής δήλωσης, όπως προσδιορίζεται στο αιτητικό της ένδικης αίτησης, καθιστά περαιτέρω εφικτή την άσκηση του δικαιώματος είσπραξης της εύλογης αμοιβής στο ύψος που καθορίζεται από το άρθρο 18 παρ 3 Ν. 2121/1993. Ητοι η άσκηση του δικαιώματος πληροφόρησης του αιτούντος ασκείται οποτεδήποτε (άρθρο 18 παρ 4) Κατά συνέπεια δεν συντρέχει εν προκειμένω περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 250 ΑΚ. Μετά απ' αυτά, η αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό και να καταδικασθεί η καθής στη δικαστική δαπάνη του αιτούντος κατ' άρθρο 176 ΚΠοΔ, λόγω της ήττας της

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων

Δέχεται την αίτηση

Υποχρεώνει την καθής να υποβάλει αμέσως στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας, υπεύθυνη δήλωση του Ν. 1599/1986, σύμφωνα με το άρθρο 18 του Ν. 1599/1993, η οποία θα υπογράφεται από τον κατά το καταστατικό νόμιμο εκπρόσωπό της, που θα αναφέρει: α) τη συνολική αξία εισαγωγής χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται αυτό που πωλείται σε διαστάσεις Α0, Α1, Α2, Α3, Α4, Β5, Β4, Β3, ή σε ρολλά 24.35,, 50, 60 ιντσών, επιχρισμένου ή μη

βάρους 60-270 γραμμαρίων ανά τετραγωνικό μέτρο, που διέθεσε η καθής κατά τα χρονικά διαστήματα :από 1-1-1999 μέχρι 31-12-1999, από 1-1-2000 μέχρι 31-12-2000, από 1-1-2002 μέχρι 31-12-2001, από 1-1-2002 μέχρι 9-9-2002 και β) ότι η σύμφωνα με τα πιο πάνω η δηλωθείσα αξία του χαρτιού είναι πράγματι η συνολική αξία, χωρίς καμμία απόκρυψη.

Απειλεί σε βάρος της καθής χρηματική ποινή δώδεκα χιλιάδων (12.000) ευρώ υπέρ του αιτούντος για την περίπτωση μη συμμορφώσεώς της με τις διατάξεις της παρούσης.Και

Επιβάλλει σε βάρος της καθής τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος, την οποία ορίζει σε εκατόν ογδόντα (180) ευρώ.

Κρίθηκε κ.λ.π.

Η Δικαστής Μ